

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 29 (1125) ANUL 72 SERIA II ● JOI 17 iulie 1969 ● 8 pag. 25 de bani

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU întimpinat cu tradiționala piine și sare

TRUP ȘI SUFLET CU POPORUL

Sîntem în preajma celui de al X-lea Congres al partidului. Acest eveniment important dă prilejul tuturor cetățenilor țării de a-și manifesta dragostea față de partid și de Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a-și spune cuvîntul în vederea îmbunătățirii programului de activitate pe viitor, programul de înflorire continuă a patriei noastre. În conferințele de partid care s-au desfășurat la orașe și la sate au fost analizate realizările dar și lipsurile, au fost propuse măsuri menite a duce la îmbunătățirea continuă a activității.

În zilele din această vară s-a dovedit o dată mai mult că membrii de partid sînt „trup și suflet cu poporul”, că în activitatea lor înregistrează succese după succese, numai în măsura în care ei știu să slujească năzuințele întregului popor.

„Trebuie să înțelegem — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința extraordinară a organizației județene Cluj — că problemele mari pe care le pun construcția socialismului, viața internă și internațională nu pot fi duse la bun sfîrșit, fără a se asigura o muncă și o conducere colectivă, fără ca organele centrale de partid și de stat să desfășoare o viață normală, fără ca fiecare membru al Comitetului Central, al Comitetului executiv sau al oricărui alt organ de partid, al guvernului sau al Consiliului de Stat să acționeze și să militeze neobosit pentru a înlăunța hotărîrile Congresului”. Iar în altă parte a cuvîntării sale, secretarul general al C.C. al P.C.R. arăta că activul de partid, toți comuniștii trebuie „să înțeleagă că întreaga activitate a partidului nostru, a organelor noastre de stat, este închinată tocmai făuririi fericirii oamenilor, rezolvării problemelor lor”.

Lată înaltele idei de care este călăuzit partidul nos-

tru! De aceea, masele largi sînt strîns unite în jurul partidului și a conducătorilor lui; de aceea, cetățenii țării își arată atașamentul față de cei care își îndeplinesc datoria ce le revine și muncesc cu avînt pentru construirea socialismului.

Faptul că delegații la Conferința extraordinară a organizației municipale de partid București au dat mandat delegaților Conferinței la Congresul al X-lea să susțină re alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de secretar general al Comitetului Central al P.C.R. constituie un omagiu și un semn de înaltă încredere pe care comuniștii și întregul popor i-o acordă. Această hotărîre a Conferinței de partid București susținută de toate conferințele județene constituie, de asemenea, expresia gîndurilor și a prețuirii de care se bucură tovarășul Ceaușescu în fața poporului, pentru întreaga sa activitate revoluționară începînd din cea mai fragedă tinerețe și pînă în prezent.

„Eu văd în această hotărîre un act de recunoaștere și un act de semnificație politică — a spus la rîndul său tovarășul Ion Gheorghe Maurer. — Un act de recunoaștere meritată pentru acest strălucit fiu al țării, pentru migala cu care a pus în valoare adevărurile și frumusețea socialismului, măreția lui, pentru energia cu care a luptat ca aceste adevăruri să fie luate în seamă în lume, să-și croiască drum din ce în ce mai larg, pentru destoinicia cu care a lucrat la construirea, la înlăunțirea socialismului în țara noastră”.

ȘERBAN NEDELICU

(Continuare în pag. a 2-a)

ANII DE FOC

de ION BĂNUȚĂ

„Tinerețea” și „Viitorul” coincid, spune cubaneza Alicia Alonso, una din celebrele balerine ale epocii noastre, navigînd imaterial parcă în „Giselle” și în revoluție. Obişnuim, și nu fără rost, să spunem că tinerii sînt viitorul țării, că steagurile libertății, ale marilor înlăunțiri în știință, în literatură și artă, în tehnică vor fi preluate de generațiile ce aspiră cu toată ființa lor la idealul de a deveni Icarii învingători. Focul anilor tineri în lupta pentru libertate a turnat puteri înimaginabile în Spartacus, erou al lumii antice, un adevărat împărat al luptei întru ridicarea, cu însuși prețul vieții lui, a sclavilor împotriva stăpînirii romane, în Ecaterina Teodoroiu, Fecioara de la Jiu, împotriva nemților cotropitori în primul război mondial, în Petre Gheorghe, simbolul comunist al sacrificiului suprem împotriva fascismului...

Milioane de tineri au apărut cu însăși viața lor pămîntul pe care se nășteau, munceau, iubeau, mureau, pămîntul patriei lor, acolo unde văzuseră răsăritul și apusul soarelui, zborul fluturilor multicolori, căderea lunii în lac, primii ochi albaștri, dansul grîului, mîngîierea vîntului. Tinerii sînt fondul de aur al umanității. Ei sînt vitejia, dirzenia, cutezanța, riscul, entuziasmul. Iuri Gagarin rupîndu-se de Terra, unde sîntem înlăunții ca Prometeu de stîncă lui Zeus, învingînd legile gravitației, și-a aruncat întreaga făptură în univers îndeplinînd visul milenar al mereu tînărului om cutezător, riscînd pentru a învinge. Tinerii cosmonauți americani asaltează în aceste clipe Luna, iubita Soarelui, Luna cea cîntată de

Cronica unui greier

poeti deschizîndu-ne în viitor posibilitatea realizării tradiționalului voiaj de nuntă și pe alte planete. Oh! Ce frumoasă este, poate fi pătrunderea în nesfîrșit!

Vitejia este indisolubil legată de anii de foc ai tinereții. Semion Mihailovici Budionni, mareșal și erou al războiului civil, el însuși tînăr foarte pe atunci, spunea despre tinerii înlăunții în Armata Sovietică: „Dominanță era dorința lor de a se bate cu dușmanul în numele Revoluției”. Yehudi Menuhin, acel virtuoz genial al arcușului, elevul lui George Enescu, îi îndemnă pe tineri să cunoască cerul și constelațiile și aceștia o fac din toată inima, acea inimă pe care tînărul savant de la Capetown Christian Barnard o aruncă atunci cînd imperativul vieții o reclamă în alt trup pentru ca acesta să-și recapete o nouă tinerețe și vigoare.

O! Inima omului tînăr rămîne proaspătă ca un bob de rouă numai în procesul muncii, al gîndirii, întru bunăstarea lumii, în lupta pentru pace. În Revoluția care a cuprins țara noastră după acel August fierbinte, tinerii de foc și-au aruncat tot sensul vieții lor pe șantierul României, întru făurirea socialismului și comunismului. Sub steagurile tricolore și roșii ei par niște flăcări care încing pămîntul unindu-l binefăcător cu cerul ca o ploaie de argint. Amintirile mă duc în adînc și dramatica ilegalitate. Eram atît de tînăr că mă sperii și acum de mine însumi. A fi purtat atunci steagul roșu în suflet și în fapte, era de multe ori o chestiune de moarte în marea aventură a bătăliei pentru libertate. Acum, după ce anii au zburat ca vîntul și ca gîndul, nu află nici o diferență. Basmale pe care le auzeam de la bunici sînt încă o dată frumoase și adevărate: „Tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte”. Anii de foc rămîn în om ca seva într-un mesteacăn alb în soare, numai atunci cînd omul este bîntuit de un ideal, de idealul luptei pentru libertate. În anul 25 de la Eliberare, România a devenit o uriașă floare. Grădinarii-minune îi aduc apă și soare. Inimile din anii de foc înving vîrștele și timpul, dîndu-ne fericirea tinereții veșnice. Nicolae Iorga spune: „Veselia omului e ca mirosul florilor: ea nu se înalță din sufletele veștede”. Tinerețe înseamnă ani de foc, înseamnă viitor. Tinerețea și Viitorul coincid.

MAREȚUL PROGRAM DE DEZVOLTARE

CASELE DE CULTURĂ

CREAȚIE A REGIMULUI NOSTRU

Socialismul, orinduire prin excelență culturală, atrage masele largi de oameni ai muncii într-un proces amplu și profund pe planul vieții spirituale. De la căile și formele tradiționale și clasice de difuzare a cercurilor științei, artei și culturii la cele mai moderne mijloace, totul este pus în slujba acestui proces de însușire a valorilor creației spirituale, de dezvoltare a potențelor creatoare ale maselor, de formare multilaterală a personalității umane.

Amplificarea și folosirea tot mai intensă a acestor mijloace reprezintă un element esențial, definitoriu pentru profilul de viață cotidiană a orașelor și satelor patriei.

În complexul peisaj cultural citadin, casele de cultură, prin activitatea lor, parte integrantă a acestui proces, constituie o prezență aparte.

Deși cele mai vechi implinesc abia în anul următor două decenii de existență, activitatea acestor instituții — creație a regimului nostru — a intrat deja în tradiția vieții spirituale a marii majorități a orașelor patriei.

Luind ființă începând cu anul 1950, rețeaua caselor de cultură s-a extins astăzi în 211 orașe. Alături de teatre, de cinematografe și muzee, de bibliotecile publice, casele de cultură își conturează pe zi ce trece un profil și o personalitate distinctă, răspunzând unor cerințe obiective de educație și instruire a maselor largi.

Cele 37 577 manifestări culturale la care au participat peste 7 milioane oameni ai muncii sau cele 1240 formații artistice cu 25 115 artiști amatori, înregistrate de casele de cultură în cursul anului trecut, ilustrează elocvent larga popularitate de care se bucură aceste instituții în rîndul populației citadine. În procesul continuu de dezvoltare a vieții spirituale a orașelor, funcțiile și profilul caselor de cultură se amplifică treptat, capătă noi valențe în raport cu condițiile concrete în care ele își desfășoară activitatea.

În cea mai mare parte a orașelor în care funcționează, aceste instituții au devenit adevărate centre ale vieții spirituale locale care polarizează în jurul lor tot ceea ce înseamnă talent și energie creatoare și care atrag publicul larg în variate forme de manifestare cultural-artistică, de la cele mai simple și mai accesibile pînă la cele mai elevate. În localitățile urbane fără instituții artistice de spectacole, casele de cultură îndeplinesc și funcțiile acestora asigurînd sistematic, cu forțe proprii sau din afară, spectacole de teatru, de estradă, concerte de muzică populară sau cultă; expozițiile de artă plastică organizate aici, familiarizează publicul larg cu creațiile deosebite în acest domeniu al artei. Prin toate aceste forme casa de cultură se afirmă ca unul din cele mai accesibile și mai active mijloace de contact permanent și multilateral al publicului cu valorile culturii și artei.

„Un rol tot mai important în viața societății noastre, în stimularea și organizarea participării oamenilor de cultură la activitatea politică și socială, în îndrumarea ideologică și artistică a creației literare, muzicale, plastice etc., în rezolvarea problemelor sociale ale făuritorilor de frumos, trebuie să exercite uniunea de creație din țara noastră“.

(Din Tezele C.C. al P.C.R. pentru Congresul al X-lea al partidului)

Mișcarea artistică de amatori reprezintă unul din sectoarele cele mai adecvate de muncă ale caselor de cultură pentru cultivarea aptitudinilor, pentru participarea activă a populației de cele mai diferite vârste și preocupări în planul vieții spirituale. Formațiile muzical-coregrafice, ansamblurile folclorice, teatrele populare, cercurile artistice sînt doar cîteva din formele de muncă pe care aceste instituții le promovează cu succes.

Dacă la acestea mai adăugăm multitudinea formelor de propagandă orală al căror conținut vizează cele mai diverse domenii ale științei, artei și culturii, activitățile variate, îndeosebi cu tineretul, pentru destindere și recreere, pentru petrecerea plăcută și instructivă a timpului lor liber, ne dăm seama de ce afirmația că în prezent casele de cultură tind să devină adevărate centre ale vieții spirituale locale, corespunde pe deplin unei realități ce se înscrie luminos în rîndul realizărilor culturii și artei noastre socialiste.

FLORIAN BANC
director adjunct
al Direcției Așezămintelor Culturale
din C.S.C.A.

Casă din Mușătești (Argeș)

Trup și suflet cu poporul

(Urmare din pag. 1-a)

Cuvinte pline de semnificație, privitoare la propunerea făcută de către Conferința organizației municipale București au rostit sute de participanți la conferințele județene.

Delegații la Congres își vor îndeplini desigur mandatele încredințate de către conferințele județene. Ei vor alege în organele de conducere ale partidului pe cei care au dovedit mai multă abnegație și pricepere, pe cei care depun mai mare stăruință pentru binele poporului.

Dar așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea sa, va trebui ca toți comuniștii, întregul po-

por să acorde sprijinul hotărît conducerii partidului, pentru că numai așa vor putea fi duse la îndeplinire sarcinile ce le avem în construirea socialismului, în apărarea păcii.

Însușindu-și pe deplin aceste prețioase îndemnuri, participanții la conferințele județene de partid ce s-au desfășurat în întreaga țară sub semnul unui înalt entuziasm, s-au angajat să muncească pentru îndeplinirea cu succes a tuturor obiectivelor ce le stau în față, să ridice România pe trepte superioare ale socialismului.

„Însuflețiți de nobilele sentimente ale dragostei și devotamentului față de partid, strîns

uniți în jurul Comitetului Central, vă asigurăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom munci neobosit, cu elan sport, pentru a aduce o contribuție tot mai substanțială în îndeplinirea vastului program de perspectivă ce va fi adoptat de Congresul al X-lea, conștienți că prin aceasta sporim aportul nostru la înflorirea și propășirea scumpei noastre patrii“, — se arată în scrisoarea trimisă C.C. al P.C.R. de către conferința județeană Alba.

Țara este în sărbătoare. O sărbătoare care vestește o epocă de înflorire și progres continuu, pentru binele și fericirea poporului.

La vîrsta de 16 ani, fabrica de rulmenți din Birlad a devenit una din unitățile metalurgice de prim ordin. În ultimii zece ani producția globală a crescut de 4,6 ori, iar productivitatea muncii de 3 ori.

Zilele trecute, colectivul acestei unități, de pe frumoase plaiuri moldovene a încheiat un bilanț cu care se mîndrește pe drept cuvînt; s-a livrat cel de al 25-lea milion de rulmenți.

Cinste colectivului și tradiționala urare: mulți înainte.

■ PĂTRAR DE VEAC ■

VIADUCT ÎN TIMP

Era o vale între doi munți. O vale largă, străjuită de brazi, adăpostind o parte din șerpuirile Bistriței năvalnice. Am cunoscut liniștea acestor locuri, am văzut plutele de bușteni coborînd dinspre Ceahlău spre Bicaz, am colindat satele înșirate pe malul lacului și, în amurgurile aprinse, am urmărit fumurile vetrelor urcînd leneșe în văzduh. Era ca într-un început de poveste care peste zece ani avea să se transforme în realitate. „Trupul subțire al riului — spuneau oamenii — se va îngroșa treptat, se va umfla, va da peste margini și va urca încet, încet coastele munților. Satele vor fi undeva, jos, sub oglinda apelor, vatra fiecăruia va fi doar bănuț și, încă multă vreme, oamenii vor vedea cu ochii amintirilor ulițele strîmte, fumul urcînd leneș din hornuri. Bistrița își va mîna mereu apele în acest cazan uriaș, închis la buza dinspre vale de pieptul barajului. Conduși printr-un tunel săpat într-o latură a muntelui, tocmai dincolo, la Stejarul, caî putere ai riului vor fi puși să învîrtă turbinele. Și așa, din apă se va naște focul, fulgerul electric. Riul se va transforma în fluvii de o cu totul altă substanță, călătorind în toată seara pe căi aeriene de aramă. Și ne vom pleca, seara, asupra cărților la masa noastră, luminați din puterea apelor“.

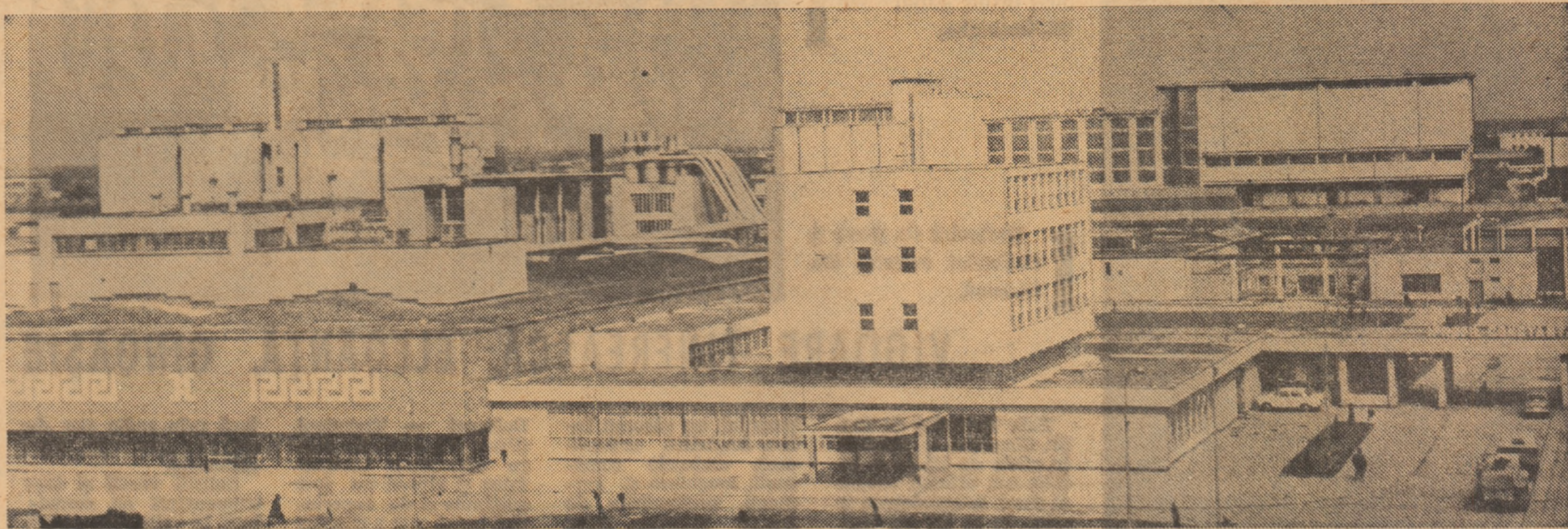
O poveste care a fost rostită pe această vale vreme de zece ani. O poveste care se închegea treptat sub ochii oamenilor, care nu mai era poveste, pe care o construiau cu miinile lor zi de zi. „Din apă se va naște focul electric!“ — spuneau Basmele străvechi cu zmei și balauri înfrunțați de Făt-Frumos, luptele crîncene care se iscau, necazurile și bucuriile — toate au fost transformate pentru că nu puteau începe cu „a fost odată ca nicio odată“, cum începeau de obicei. În satele noi ridicate mai sus, spre vîrf de munte povestea începe cu: „a fost acum zece ani și mai bine, sau poate 12—13 ani. Cu ochii mei l-am văzut pe Făt-Frumos, ridicînd la gura văii stîncile. Din oastea lui am făcut și eu parte și am luptat și ne-am zbatut ca din apă să iscăm focul și să-l fințuim la noi în fruntea casei“.

Undeva, sub oglinda lacului, dorm somn lung, pe ulițele strîmte basmele cu „a fost odată ca nicio odată“.

D. ȘINCAN

A ROMANIEI SOCIALISTE

Primarul oraşului Praga, Ludvik Cerny, a declarat: „Despre Constanţa se cuvine să se spună că e una dintre nestematele aşezărilor urbanistice ale Europei, în care oamenii au ştiut să fie la înălţimea cu care natura a înzestrat aceste locuri“.

Zonă industrială din Constanța

CONSTANȚA AZI

• Județul Constanța are o suprafață de 7 100 km², ocupind sub acest aspect locul 9 între județele țării • Subsolul cuprinde însemnate zăcăminte de fier și importanți cantități de materiale de construcție. Fabrica de ciment din Medgidia depășește cu mult producția de ciment a întregii țări pe anul 1938. • La producția de struguri, județul Constanța ocupă locul al doilea pe țară. • Rețeaua sanitară cuprinde 13 spitale, 3 sanatorii T.B.C., 99 de circumscripții medico-sanitare, 19 dispensare, 10 policlinici teritorializate, 14 staționare de circumscripție pentru copii și 41 de case de naștere.

O comună cu nume de simbol

Satul se numea înainte cu un sfert de secol, „Domnița Elena“. Sătenii, neavind pentru ce să-l fie recunoscători domniței sau celor din neamul ei, au cerut — cind au putut s-o facă — schimbarea denumirii satului. I-au zis „23 August“ pentru că din această zi a început și pentru ei calendarul innoirii lor. Este greu de cuprins în puține cuvinte transformările petrecute aici în ultimul pătrar de veac. A început și Constantiu Lupeanu, directorul căminului cultural, întocmind o monografie. Dar a simțit nevoia să-și completeze cuvintele cu fotografii. Într-adevăr, trebuie să vezi cum a arătat și cum arată astăzi satul, ca să-l înțelegi mai bine evoluția. Peste tot case noi, pe acoperișurile cărora 515 antene de radio și 212 de televiziune se înalță ca niște catarge de care s-ar putea prinde marile pavoaz pentru a ilustra cit de civilizată s-a instaurat civilizația.

Există o strinsă corelație între creșterea nivelului de trai al sătenilor

și graficul în ascensiune al recoltelor obținute de cooperativa agricolă de producție. Anul trecut, în condiții climatice nu tocmai propice, s-au recoltat la moșia lui Bănescu. Cea de a 25-a aniversare îl află pe post de brigadier poli-viticol la c.a.p. Copiii lui — unul merceolog, altul muncitor, iar cea mică, Niculina, a dat examen și a reușit la liceul agricol din Agiea. Simt oamenii nevoia de carte. Avem în sat 40 de sevale și fără frecvență“.

Cu profesorul Crinu Popescu, directorul școlii la care, directorul școlii didactice (în '44 erau doar două) am stat de vorbă pe inserat în cancelarie. L-am rugat să ne vorbească despre câțiva elevi mai silitori și n-am pridădit să le scriu numele. La plecare, așteptând cursa spre oras, m-am reîntilnit cu învățătorul Crăciun. Se stîrnie un vînt aprig și dumnealui zîmbea. „Altădată, un asemenea vînt ne îmbrăca în praaf. Stînd de vorbă cu dumneavoastră am avut prilejul să privesc în urmă. Că așa e omul, cînd urcă o scară nu își dă seama de fiecare treaptă. Poate că nepoții noștri o să se întrebe de ce i-am spus comunei „23 August“. Sînt convins că o să ne dea dreptate“.

seamănă cu ce a fost. Înșă cel mai mare mută-țil s-au petrecut în conștiința oamenilor. Ne vorbește învățătorul pensio-

PAGINĂ REDACTATĂ DE ANDREI CROITORU

Valea argintie

Ne aflăm în fața machetei complexului de irigații Carasu. În traducere, Carasu înseamnă Valea neagră, denumire binemeritată în vremurile cînd aici domneau opașul și seceta. Locul opașelor l-au luat stîlpii de înaltă tensiune, iar acum a venit timpul ca brațele secetei să se frîngă în fața șuvoaielor de apă. Valea neagră se va transforma într-o vale argintie.

Interlocutorul nostru, inginerul șef Gheorghe Bratu, știe bine ce înseamnă apa pentru aceste pămînturi de pe care părinții săi, țărani din Cumpăna, scoteau abia 800 kg, griu la hectar. Agriculturii îi vor fi imprimate noi coordonate.

În anul 1971 acest vast complex de irigații va cuprinde o suprafață de circa 174 000 ha, din care 100 000 ha în cooperativă și întreprinderi de producție și 74 000 ha în activitățile agricole de stat.

Apele Dunării, ale „frumosului Istros“ despre care Sofocle scria că în credințele celor vechi aveau darul de a spîlca de păcate, ne vor încredința acum că sînt capabile să spele seceta. Pornind din Dunăre, de la Cerna-Vodă, canalul magistral se va întinde pe o lungime de 106 km. La km 18

canal s-a construit cea mai mare stație de pompă care debit — 120 metri cubi pe secundă, cea ce reprezintă debitul mediu al Oltului, iar la Basarabi pddure se află cea mai mare stație ca putere instalată — 62 000 kw.

Pe măsurile canalului magistral sînt presărate sisteme de irigații care alimentează diferite suprafețe. Primul sistem, cel de la Medgidia, a fost dat în exploatare în primăvară, binecuvîntînd 24 000 ha. Cooperatorii din Castelu, Kogălniceanu, Cuza Vodă, Bălcescu, Sibioara, Năvodari și Lumina nu mai stau cu ochii ațintiți spre cer să vadă dacă o să plouă. Există oameni care aduc ploaia. La C.A.P. Castelu, de pildă, lucrează 94 motopompiști într-un schimb și numeroși uddători care, de două ori pe zi, mută cele 5 600 de tronsoane în lungime totală de 34 km. Nu aș da ațitea cifre dacă n-aș vedea în spațiile lor apa griu, porumbul — Ptinea. Pînă la sfîrșitul anului se vor termina încă trei sisteme de irigații: la Mircea Vodă (în trimestrul III), la Găleşu și la Basarabi. Noi tînderi de pămînt vor primi sdrutul înviordtor al apei ce și-a găsit izvor în Dunăre.

Idei și acțiune

În peregrinările de ziarist prin județul Constanța, interesele profesionale îmi îndreptau adesea pașii spre Comitetul județean pentru cultură și artă. Acolo l-am cunoscut pe Dumitru Fălțiceanu, vicepreședintele comitetului. Acest om mi-a inspirat, și sînt mulți ani de atunci, un sentiment de caldă prietenie. Mergînd unori împreună pe teren, mi-am dat seama că același sentiment îl nutresc pentru el numeroși activiști culturali. Competența îndrumărilor sale este mereu dublată de un molipsitor entuziasm robust, din care se simte că știe să „țină umărul“.

A venit pe meleagurile Constanței în urmă cu 20 de ani dintre care 15 sînt legați direct de viața culturală a județului. În dreptele trecutului că această regiune, care a fost prima colectivizată, are acum asigurată o dezvoltată bază materială culturală: 141 cămin culturale (majoritatea construite în ultimile două decenii) și 57 biblioteci dotate cu un milion și jumătate de volume.

Acum, în atenția comitetului stau problemele de conținut ale activității culturale. Zilele trecute, Fălțiceanu a fost în comuna Topraisar pentru a discuta cu activiștii locali crearea primului centru experimental în munca culturală de masă. Căminul din Topraisar întrunește condițiile necesare. În afara unei intense vieți artistice, la care contribuie formațiile de teatru și dans, brigada, taraful și soliștii, aici se desfășoară activități de micro-

grup — cel de artă plastică, laborator foto și proiecte pentru radiotehnică. Iarna trecută a funcționat un lectorat care a pus bazele unei viitoare universități populare.

În munca de îndrumare, comitetul a înălțurat diletanțismul, punînd accent pe metodele științifice, timpurile în care se poate ajunge, în țina, la stadiul dorit. La Oltina, se va trimite pentru o lună o echipă culturală complexă, în componența căreia vor intra pedagogi și sociologi. Echipa, înzestrată cu aparat de filmat și magnetofoane cu tranzistori, va organiza activitatea culturală a comunei după cerințele actuale prin diversificare, va face o cercetare sociologică a cerințelor spirituale ale satului și va studia creația locală.

La aceste preocupări majore ale comitetului mai putem adăuga proiectata caravană științifică dotată cu instrumente pentru observarea cerului și aparatură pentru demonstrarea fenomenelor din natură. Caravana, un fel de „filială pe roți“ a planetariului deschis recent la Constanța, va străbate 25 de zile pe lună satele din județ.

Toate aceste înfăptuiri — și multe altele — cuprind cite ceva din gîndurile și frămîntările neobositului Dumitru Fălțiceanu. Cunoșcîndu-l pe acest om alcătuit din idei și acțiune, nu se poate să nu-l îndrăgești, să nu-l respecti.

ALBINA 3

PRAHOVA • HARGHITA • BRAȘOV • COVASNA

Dansatori de la Uzinele textile „Oltul” din Sf. Gheorghe.

Orchestra de țittere a căminului cultural din Ciumani

VIGOARE TINEREASCĂ, ELEGANȚĂ, GINGĂȘIE

Sala Teatrului de stat Sf. Gheorghe a găzduit în zilele de 12, 13 și 14 iulie a.c. ultimul centru al fazei interjudețene a celui de al IX-lea concurs al artiștilor amatori. Un public cald, umplind sala pînă la refuz, a aplaudat entuziast evoluția exigentă a formațiilor corale, echipelor de dansuri, ansamblurilor folclorice, orchestrelor și soliștilor vocali și instrumentiști din județele Prahova, Harghita, Brașov și Covasna.

Alături de corurile cu o veche tradiție cum ar fi cele ale căminelor culturale din Zagon, județul Covasna și Ditrău, județul Harghita, au participat și corurile din comunele Brebu (Prahova) și Cincu (Brașov). Astfel, pe scena con-

curului, au răsunat într-o împletire armonioasă cîntecele românești, maghiare și germane, prelucrările de folclor săcuiesc, piese corale ale unor clasici români și universali, simbol al frăției și prieteniei, dovadă de necontestat a actului de cultură pe care îl făuresc astăzi oamenii satelor noastre socialiste.

Vigoare tinerească, eleganță și gingășie, o bogăție cromatică a costumelor greu de descris în cuvinte, au demonstrat numeroasele echipe de dansuri participante la concurs. O mare varietate de pași și desene coregrafice au prezentat echipele din Riușor, Crihalma și Ghimbav (Brașov), Ocna de Sus, Corund și Virșag (Harghita), Valea

Doftanei — Treistieni (Prahova), Floroia Mare (Covasna). Diversitatea și ritmul au fost susținute și de repertoriul bogat care a cuprins dansuri românești, maghiare și germane, precum și de formele multiple de prezentare: dansuri mixte, de fete, bărbătești, formații de oameni maturi și tineri, cu momente solistice de mare virtuozitate.

Dintre orchestrele populare s-au remarcat tarafurile din Bodeni Noi (Prahova), Casinu Nou (Harghita), precum și interesanta formație de țittere a căminului cultural Ciumani. Acestea au prezentat la un nivel artistic apreciabil melodii și jocuri populare din zonele folclorice locale, dintre care unele inedite, nedifuzate

încă prin radio sau de către ansamblurile profesionale.

Soliștii vocali și instrumentiști au contribuit la colorarea gamei formelor de prezentare artistică. Viu aplaudat a fost și de data aceasta aproape octogenarul cimpoier Dumitru Stanciu, din Aluniș — Prahova, care, în luna decembrie a anului trecut, a cucerit la concursul internațional de la Erice din Italia titlul suprem de cimpoi de aur. Autenticitatea și sinceritatea interpretării pot constitui un bun exemplu pentru tinerele generații.

LUDOVIC PACEAG
compozitor

AUTENTICITATE

Este superioară față de faza desfășurată la cel de-al VIII-lea concurs. Brigăzile au avut o pondere mai mare asupra actualității, critica adusă în scenă a fost mai curajoasă. S-au remarcat seriile de călușari și în mod deosebit cei de la căminele culturale Conțești—Bragadiru, județul Teleorman. Numerosul grup de copii ce băteau pasul în rînd cu cei mari au constituit o dovadă autentică a perpetuării și tradiției în acea zonă. Am admirat minunate porturi populare — măturii ale bogăției folclorului românesc — costume ce dovedesc estradei inutilitatea tendinței de stilizare excesivă.

Soliștii de muzică populară veniți din inima satului s-au impus pregnant prin calitatea interpretării și autenticitatea pieselor. Iar ceea ce se dovedește nou în concurs este apariția la sate a unor formații corale feminine bine pregătite.

IONEL STOENOIU
regizor șef al Teatrului de
estradă C. Tănase

- IALOMIȚA
- TELEORMAN
- ILFOV
- MUNICIPIU
BUCUREȘTI

Am fost impresionat de numărul mare de talente și de diversitatea de genuri prezentate. Neplăcut este faptul că în unele cazuri se cunoaște intervenția instructorului mai mult de cît este necesar, mergîndu-se pe latura stilizării, alternînd autenticul. În muzică s-a vădit comoditatea de a prezenta cîntece arhicunoscute. Folclorul are încă multe lucruri frumoase ce pot fi aduse pe scenă. Cu toate acestea aici, la București, nivelul a fost apropiat de cel al profesioniștilor, făcîndu-se simțită influența acestora.

ACHIM STOIA
rectorul Conservatorului
„George Enescu” din Iași

Brigada artistică din Lehțiu-sat

Preda Dinică, cimpoier din comuna Amara

Corul căminului cultural din Făcăeni

VECHI TRADIȚII

Toate județele Ialomița, Ilfov și Teleorman s-au prezentat la un nivel destul de corespunzător. De remarcat la județul Ialomița fetele de la confecții Călărași și mai ales orchestra de mandoline care a fost o adevărată revelație. Brigada de la Fetești își menține vechea tradiție. Corul bărbătesc de la Călărași încearcă să repună la nivel o veche tradiție a Călărașului. În mod excepțional de relevant, corul C.F.R. din Fetești, un cor cu o activitate permanentă datorată lui Claudiu Negulescu. De la Ilfov am reținut corul și grupul coral de la Fierbinți pregătite de inimosul dirijor Petre Smărăndescu. De adăugat la județul Ilfov prezența remarcabilei opere a lui George Bazavan care ne aduce în scenă viața Mariei Tănase. Corul de cameră de la Bolintinul din Vale o realizare a unei vechi tradiții.

IOAN TOTAN
membru în Juriu

REZULTATELE CONCURSULUI

„CELE MAI FRUMOASE LEGENDE“

UN CUVÎNT DE LAUDĂ, UN CUVÎNT DE MULȚUMIRE

Teancuri, teancuri de scrisori din toate colțurile țării s-au adunat timp de mai multe luni pe masa redacției, ca răspuns la concursul de legende lansat de revista „Albina“. Tărani cooperatori, profesori, tehnicieni, elevi, oameni ai nuncii de cele mai diferite profesii și-au amintit de poveștile trecute din gură în gură din vremi trecute până azi, au întrebant, au cercetat, au așternut pe hîrtie cum au putut și cum s-au priceput mai frumos legende ale pămîntului sfînt al țării, ale poporului nostru stăpin pe aceste plaiuri, apărute cu trudă și singe de-a lungul veacurilor. Pentru că cele mai multe din legendele primite se referă la diferite denumiri geografice, nume de localități și locuri istorice, de planete și vieuitoarele acestor locuri. Alegerea celor mai bune s-a dovedit deosebit de grea, pentru că în toate legendele primite se simte puternic sentimentul indestructibil al dragostei de patrie, de pămîntul natal, de glia strămoșească, de satul sau ogorul unde fiecare participant își duce viața, de întreaga natură a patriei. S-a ținut seama deopotrivă de importanța faptului povestit, și de frumusețea expunerii. Pentru că poporul este păstrătorul adevăratelor comori de frumusețe din care s-au inspirat Eminescu, Grigorescu, Enescu, Brăncuși și toți marii artiști ai neamului nostru. Concursul de legende a scos la lumină câteva din mărgăritarele acestui tezaur. Unele încă neîndeajuns șlefuite, exprimate mai stîngaci, trunchiate sau învăluite în inveliș de prea multe vorbe, dar în toate scîlpind miezul prețios care le-a dat naștere. O parte dintre ele vor fi tipărite într-un volum, de către Editura Tineretului. Va

fi un omagiu adus vieții noastre noi de astăzi, conducătorului înțelept al poporului nostru care este Partidul Comunist Român, sărbătoririi unui sfert de veac de la eliberarea patriei. Acesta constituie însă un îndemn pentru continuarea acțiunii de dezgropare a vechilor legende și povești, de consemnare a tot ce poporul a creat de-a lungul istoriei sale, exprimă legătura strînsă dintre viața noastră și acest pămînt pe care l-am moștenit de la bunii și străbunii noștri, și ne străduim să-l facem mai frumos, mai roditor, pentru ca și viața noastră să fie mai îmbelsugată, mai bună. Mulți culegători, începînd cu înțeleptul Anton Pann și acel rege-al poeziei, veselul Alecsandri, cum l-a numit Eminescu, continuînd cu Creangă, Ispirescu, Slavici, Odobescu, Iorga, Sadoveanu, Gh. Dem. Teodorescu, I. Pop-Reteganul, și mulți alții s-au aplecat cu dragoste, cu rivnă și învingînd multe greutăți pentru a scoate la lumină comorile folclorului nostru. Astăzi această acțiune ia forme organizate, îndrumate de partid și susținute de stat, pentru că azi poporul e stăpin în țara sa și știe să pretuiască tot ce au creat demn de pretuire înaintașii. De aceea dincolo de limitele obligatorii de timp și spațiu impuse de concurs — adunarea și scoaterea la lumină a legendelor trebuie să continue cu aceeași rivnă.

În încheiere un cuvînt la laudă organizatorilor, un cuvînt de mulțumire tuturor participanților.

VINICIU GAFIȚA
șef de redacție
Editura Tineretului

„Dragostea — stîlpul casei
Marcel Olinescu (gravură în lemn)

PREMII

acordate de:

DIRECȚIA AȘEZAMINTELOR CULTURALE

1. GH. I. PANAITESCU (comuna Bezdead — județul Dîmbovița), premiul I pentru legendele *Fața lui Ghiaur și De pe vremea tătarilor* 2 000 lei

2. DUMITRU JOMPAN (Marga-Caraș-Severin), premiul II pentru *Legenda Rodomilei* 1 500 lei

3. MARIOARA ION (Dragomirești-Ilfov), premiul III pentru *Legenda Invățați de la copaci* 1 000 lei

CASA CENTRALĂ A CREAȚIEI POPULARE

1. IONEL BISCEANU (Dedu-lești-Buzău), premiul I pentru *Legenda Lacul Liței* 2 000 lei

2. MARIAN FOCSĂNEANU (Galați), premiul II pentru *Legenda cascadei Urdătoarea* 1 500 lei

3. ZAMFIR DRĂGHICI (Mal-Caraș-Severin), premiul III pentru *Legenda Fintina Păuțului* 1 000 lei

CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIILOR FOLCLORICILOR

1. NICUȘOR TUTILĂ (Școala generală Borșa-Cluj), premiul I pentru cele trei legende culese 2 000 lei

2. RAREȘ PĂTEANU (Liceul Nr. 1 Ady-Șincai, Cluj), premiul II pentru *Legenda scorpiei de mare* 1 500 lei

3. CATIUȘA GHICA (Liceul Nr. 1 Tecuci), premiul III pentru *Legenda satului Cudalbi* 1 000 lei

REVISTA „ALBINA“

1. STANCU NEDEA (Gogoșari-Ilfov), premiul I pentru *Legende Dealul cazacilor, Padina Surului, Drumul untului și altele* 2 000 lei

2. VITALIE MUNTEANU (Sebiș-Arad), premiul II pentru *Legenda Roabele din Cetatea Deznei* 1 500 lei

3. ELENA LUCAU (Cîmpulung-Moldovenesc), premiul III pentru *Legenda orașului Cîmpulung-Moldovenesc* 1 000 lei

Juriul a hotărît să acorde și următoarele mențiuni:

1. CONSTANTIN RUSU (Vorna-Botoșani) pentru *Legenda unei fintini*.

2. ALEXANDRU DEȘLIU (Buzău), pentru *Legenda Malul roșu*.

3. NICOLAE BOGLUȚ (Ucureș-Bihor), pentru *Legenda veche*.

4. OLGA VRINCEANU (Galați), pentru *Legenda Colentinei*.

5. CRINA BĂCĂUANU (Ștefănești-Suceava), pentru *Legenda satului Ștefănești*.

6. MIHAELA DIVO (Liceul Nr. 2 Ploiești), pentru *Legenda inului*.

7. CRISTINIAN COSMAN (Școala generală Nr. 3 Corabia), pentru *Legenda satului Celei*.

Lucrările care au primit mențiuni vor fi publicate și retribuite de către revista „Albina“.

CALENDARUL TRADIȚIILOR

N E D E I L E

Statornicită temeinic în răstimpul acestui început de vară al calendarului tradițional, sărbătoarea populară a nedeii a avut menirea nu numai de a marca virtuțile vremii, ci și pe cele sufletești: „nime nu do-rește nimic mai cu foc ca sosirea nedeii“, se spune, de pildă, în Țara Hațegului.

Rosturile nedeii, legate mai ales de viața păstorilor din Carpați și a strămoșilor lor, se întrevăd din alte denumiri pe care le mai poartă: „tîrg pe îndlîimi“, ținîndu-se mai ales pe cele mai luminoase și deschise plaiuri ale munților, „tîrg de două țări“, pentru că adună la un loc popor venit de pe mai multe țărîmuri ro-

mânești, sau „tîrg de fete“, cîci este cel mai nimerit prilej ca tinerii să pună temelile viitoarelor familii. Vechimea sa se îngemănează chiar cu obîrșile țării: primul document scris care o amintește datează cam din vremea voievodului întemeietor Dragoș. Se poate ca unele să se fi pierdut, altele să-și fi schimbat meleagul, dar au rămas definitiv în tradiție și în numele de locuri, cu rezonanță de legendă, amintind de oameni și fapte de neuitat: Virful Nedeii, Virful Dobrei, Poiana Muierii sau Tîrgul de fete de pe Muntele Găina, care tot astfel s-a înce-

put. În unele locuri, poveștile nedeii se alătură celor despre haiducii care se meniseră să apere poporul de puterile boierești nesățioase.

„...Nedeia e o sărbătoare strălucită, zi de mare bucurie“, ne încredințează Ion Pop-Reteganul. În cinstea sa, satul și oamenii se primenesc, se pregătesc cele mai alese bucate cu care vor fi cinstiți oaspeții. De cu dimineață, în multe locuri, se pornește cîntecul și jocul, iar după prînzul îmbelsugat se adună cu toții într-un loc potrivit, unde sărbătoarea izbucnește și mai năvalnică. Din deosebite locuri fulgeră chiuituri și strigături, grupurile se leagă și se dezleagă pînă cînd se încinge o adevărată întrecere de cîntec și joc în care flăcăii și fetele se măsoară prieteneste.

Sărbătoarea nu se stinge mai multe zile la rînd, nici întinericul nopții neputînd să înfrunte flacăra generoasei veselii care se păstrează ca un adevărat „foc viu“ al sufletului.

ALEXANDRU POPESCU

Cap de față

Sculptura în marmură de Corneliu Grecu

ZIDIREA

Zidirăm din piatră, zidirăm din fier,
O lume de basme sub limpede cer...
Suirăm înaltul istoriei noastre
La slava-mpîlnirii, din vise măiestre !...

Sînt coapte-n zidire bucate și taine,
Din floare de crin și din stea facem haine
Gîndirii române, alean de baladă,
Ce vieții partidu-i cresc nouă mladă !...

Urcușul văzutei seve e-n toi ;
Și-o boare aprinsă azi stăruie-n noi,
Suită din vatră, cu slova deodată,
În zorile lumii de veacuri visată !...

de TRAIAN IANCU

ALBINA 5

Constantin Godeanu

Eroii rămân veșnic vii. De aceea poporul nostru cinstește și aduce prinosul de recunoștință tuturor acelor care prin viața și faptele lor și-au înscris numele în cartea de aur pe scoarțele căreia, încercările timpului au încrustat, cu litere aldoma focului, cuvântul VITEJL. Și acest răboj suflătesc al poporului român păstrează între filele sale și numele unuia dintre feciorii săi devotați, comunistul Constantin Godeanu.

La 10 Iulie 1919, în familia Godeanu, țărani nevoiași din comuna Pietroasele, județul Buzău, se naște cel de al șaselea copil, Constantin.

Își petrece copilăria și urmează școala primară în comuna natală. Mai târziu, pe la vârsta de 14 ani, împins de greutățile materiale, tinărul Godeanu pășește ca ucenic pe porțile Atelierei C.F.R. din București. Și-ar fi dorit totuși un alt drum, dar lecția aspră impusă de societatea bazată pe exploatare, asupra căreia își dăduse seama de pe băncile școlii și lipsurile în care se zbatea el și ai lui, nu-l lăsau nici o posibilitate de a alege. Așa a avut prilejul să cunoască pe muncitorii care numai cu un an în urmă, în 1933, ridicaseră steagul luptii revoluționare împotriva exploataării, pentru o viață demnă. Aci, în această cetate de luptă și eroismului proletar din țara noastră, tinărul Godeanu l-a cunoscut pe uteciștii, mezinii de vîrstă lui și pe comunistii, frații mai mari, combatanții și apărătorii hotărîți ai intereselor maselor largi muncitoare. Prin ei a făcut cunoștință cu Partidul Comunist Român.

Anii care au urmat îi aduc satisfacția de a fi primit în rândurile Uniunii Tineretului Comunist. Ca tinăr luptător în slujba celor mulți și exploatați, C. Godeanu ia parte la numeroase acțiuni antifasciste inițiate de partid, pentru apărarea intereselor vitale ale maselor populare. Dar, activitatea sa începe să fie suspectată de poliție. Urmărit de agenții Siguranței, în preajma lui 1 august 1940 este arestat. A fost supus, săptămîni în șir, zile și nopți, la brutale schingiurări, torturi și chinuri. Dar deși lipsit de experiență nu și-a trădat tovarășii. Este aruncat în beciurile umede ale închisorilor Jilava, Văcărești, Caransebeș, iar mai apoi este internat în lagărul de deținuți politici de la Tg. Jiu.

În preajma istoricului act de la 23 August 1944, se găsea încorporat într-o unitate militară de căl ferate de la Focșani. Cel ce își făcuseră socoteala că astfel va fi împiedecat să mai acționeze, se înșelau. Și aci, în rîndul ostașilor, el reușește să

ducă cuvîntul însuflețitor al partidului, să demaște, cu aceeași fermitate care îl caracteriza, dictatura antonesciană.

După victoria insurecției naționale antifasciste din august 1944, C. Godeanu devine membru al Comitetului Central al U.T.C. Era perioada luptei cu toate forțele pentru eliberarea întregului teritoriu al țării de sub jugul fascist.

La începutul anului 1945, răspunzînd chemării P.C.R., numeroși comunisti și uteciști au cerut să plece pe frontul anti-hitlerist. Printre cei care au primit încuviințarea să plece pe front a fost și C. Godeanu.

În primele zile ale lui februarie 1945, acțiunile de pe frontul anti-hitlerist se desfășurau în Cehoslovacia. Se duceau lupte grele, epuizante în Munții Tatra. Alături de armata sovietică luau parte la luptă, acoperindu-se de glorie și puternice unități ale armatei române printre care și Divizia „Tudor Vladimirescu” în rîndurile căreia se găseau și subunitățile de voluntari. C. Godeanu comanda una dintre aceste subunități.

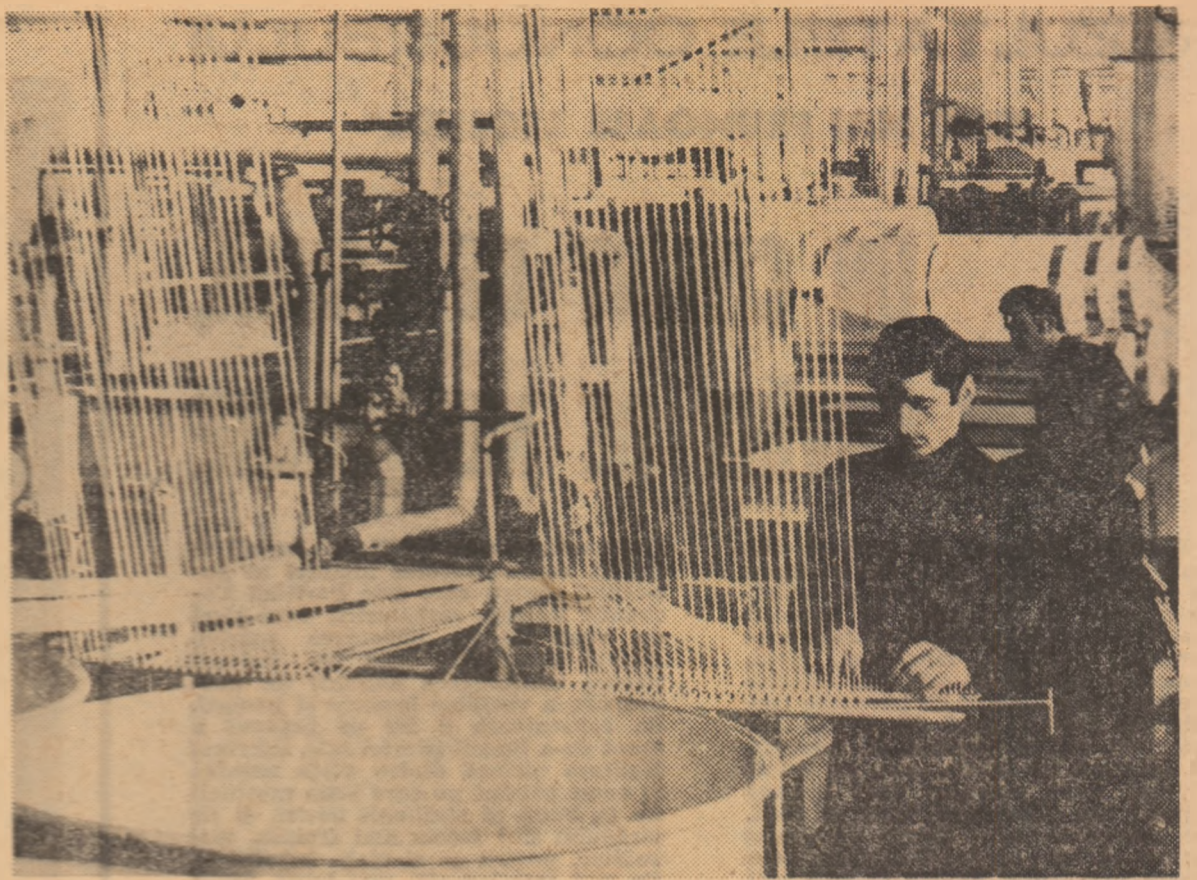
În dimineața zilei de 13 februarie 1945, se primește ordinul pentru atacul decisiv al inălțimii cu cota 568 din masivul muntos Javorina. Fasciștii apărau cu disperare înălțimea. Era o zi cețoasă și zăpadă. Zăpada care ajungea, pe alocuri, pînă la piept, îngreua manevrele. În fruntea unei grupe de voluntari, C. Godeanu înainta spre pozițiile dușmane. Valuri de plumb fierbinte se rostogoleau în fața ostașilor români. Focul unei arme automate a hitleriştilor bara drumul spre creștetul înălțimii. Tîral ei trebuia făcut inofensiv. Și caieoța ei nemiloasă a amuțit... Înălțimea a fost cucerită. Dar, în cursul luptei, cade eroic, răpus în dirza luecstare cu dușmanul, tinărul C. Godeanu.

În vară, la 10 Iulie 1944, abia implinise 25 de ani. În memoriul întocmit pentru decorarea eroului, comandantul unității scria despre C. Godeanu: „A fost un exemplu pentru întreaga sa companie...”

Trăise clipele și lunile de după eliberare și dorea cu ardoare să continue lupta începută cu ani în urmă, închinată poporului al cărui fiu credincios a fost. Dormi în îlniște eroule mereu tinăr. Cel ce și-a îndrurnat și condus pașii, Partidul Comunist Român, împlinește visul vieții tale.

Sărbătorim în curind un sfert de veac de la eliberare. Era și vîrstă pe care abia o împliniseși. Și tu tinere erou trăiești prin noi. Și noi sintem mîndri.

I. ILINCIOIU

Sectia etirare a Uzinei de fibre sintetice din Iasi, intrată de curind in producție

DIN REALIZĂRILE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

Procedeu de tabletare

Un procedeu de obținere a comprimatelor cu desfăcere rapidă prin comprimare directă, cu calități îmbunătățite din punct de vedere al rezistenței mecanice, a fost realizat de către un colectiv condus de prof. dr. docent Petre Ionescu Stoian, de la Institutul pentru controlul de stat al medicamentului și cercetării farmaceutice din București.

Procedeu românesc permite tabletarea unui mare număr de substanțe medicamentoase (ca acid acetilsalicilic, diferite barbiturice, sulfamide, alcoolizi, hidrazida acidului nicotinic etc.).

Iod din ape subterane

Obținerea iodului din apele subterane și de dezumulsionare a piteiului a constituit preocuparea unui colectiv de chimiști români, care a elaborat, în urma cercetărilor de laborator, un procedeu original aplicabil pe scară industrială. El se bazează pe schimbul ionic și folosește ca reactiv de bază clorura de mercur, acidul clorhidric și soda caustică. Pe baza determinărilor de laborator efectuate s-a stabilit o schemă tehnologică pentru o producție de 10 000 tone pe an. Randamentul de extracție al iodului din ape cu un conținut de 0,03 grame iod pe litru este de 93 la sută, iar prețul de cost al substanței fabricate este mai scăzut decît la procedeele întrebuintate în mod curent.

Salvarea naufragiașilor

Avînd forma unui costum, cu ajutorul căruia omul plutește în voie, fără a fi jenat, aparatul pentru salvarea de la naufragiu inventat de inginerul român Gr. Ionescu Călinești dă siguranță. El este astfel conceput încît exclude pericolul de răsturnare, linia de plutire se situează în dreptul pieptului, lăsînd libertate deplină de mișcare mînilor. Datorită coeficientului de flotabilitate ridicat, în interiorul costumului pot fi luate importante rezerve de apă și alimente.

Dezumflat, aparatul are un gabarit mic și se poate ajusta ușor pe corpul omului. Imbrăcat într-un astfel de costum, omul poate rezista bine și pe vreme rea, intrucît nu are nici un fel de contact direct cu apa.

Un nou for științific

La Cluj, unul dintre centrele științifice ale României, a luat ființă recent, în cadrul Filialei Academiei, un nou for științific: Centrul de Științe Sociale. El are secții de filozofie și sociologie, de psihologie (cu sectoare de psihologie generală și pedagogică de psihologie a muncii), de științe juridice (cu sectoare de teoria statului și dreptului, de drept de stat și de drept civil), de științe economice (cu sectoarele de economia României și de istoria gîndirii economice), de folclor (cu sectoarele: literar, coregrafic și muzical, etnografic). Printre obiectivele generale ale noului centru științific figurează: promovarea unor cercetări în domeniul științelor sociale care să ducă un aport cit mai substanțial la opera de edificare a societății socialiste, acțiuni de colaborare și cooperare științifică cu alte foruri științifice, organizarea unor manifestări specifice, participarea la reuniuni internaționale, valorificarea rezultatelor cercetărilor, realizarea unor întinse anchete sociologice ș.a. Trebuie adăugat că, alături de o serie de cercetători cu o activitate deja meritorie în materie, Centrul numără foarte mulți cercetători tineri.

Directorul Centrului de științe sociale din Cluj este eminentul jurist profesor dr. doc. Aurelian Ionașcu, specialist în drept civil.

NOTE DE LECTOR

Cînd lemnul se transformă în mătase

Colectia „Orizonturi” care apare la editura enciclopedică română s-a îmbogățit cu o nouă lucrare a lectorului universitar dr. C.D. Albu, intitulată „Cînd lemnul se transformă în mătase”...

Este cunoscut că zilnic se fabrică pe tot g'obul milioane de tone de hîrtie de toate felurile și pentru numeroase nevoi, de la acte de stare civilă, polițe și documente de stat pînă la cărți și scrisori, bani și ziare, țigări și ambalaje. De asemenea,

aproape fiecare din cei trei miliarde de locuitori ai globului au nevoie de o cămașă sau măcar de o bucată de pînză, nemaivorbind de cerințele și rafinamentele modei feminine.

Așa după cum arată autorul în prefața lucrării fiecăruia dintre noi îi plac țesăturile lucioase, mătase, noi. Dar la viteza cu care civilizația noastră își desfășoară existența, nu mai avem practic, timpul ca viermele de mătase să-și de-

săvîrșească opera. L-au depășit, fabricînd mătasea artificială, pe deplin satisfăcătoare, și realizabilă rapid și ieftin.

Hîrtie, bumbac, mătase artificială nu sint altceva decît diferite forme de existență ale unui produs natural de mare circulație, dar relativ puțin cunoscut — CELULOZA.

În broșură este arătat cum, sub bagheta magică a chimiștilor celuloza își schimbă radical aspectul și proprietățile, cum se preface în mătasea lucioasă și moale, în filmul cinematografic sau în banda de magnetofon, în transparenta foaie de celofan, în obiecte de celuloid sau în explozibile etc.

Scrișă pe înțelesul tuturor, lucrarea se va bucura de o largă audiență din partea publicului cititor.

H. LEREA

MEDICUL - către telespectatori

Mărirea numărului de televizoare în țara noastră a făcut ca proporțional să crească și numărul de telespectatori. O serie de abonați ai revistei noastre ne-au adresat — și pe bună dreptate — întrebarea, dacă aparatul de televiziune este dăunător sănătății?

Experiența medicală din țările în care televiziunea are o vechime mai mare decît în țara noastră a arătat clar că nu se poate vorbi de boli datorate televizorului. Se vorbește despre faptul că tubul televizorului emite raze X, care ar putea influența sănătatea telespectatorului. Se cunoaște faptul că aceste raze iau naștere în orice împrejurare în care secțiunile accelerați sint frinați brusc prin ciocnire. Acesta este felul în care se produc razele X și în tubul catodic al televizorului. Dar aceste raze, produse în tubul televizorului la o tensiune de 15 000 de volți, nu au energia necesară să străbată peretele tubului și cu atît mai puțin ecranul de sticlă al tubului ca să iasă afară. Nu putem vorbi deci de o iradiere cu raze X în jurul televizorului.

Dar o influență negativă asupra telespectatorilor o poate avea televizorul, mai ales asupra văzului acestora, dacă nu se respectă o serie de măsuri de igienă vizuală.

Oboseala vizuală manifestată prin lăcrimarea ochilor, încețoșarea vederii, somno-

lența, sint consecințe fie ale condițiilor tehnice defectuoase de reglare a imaginii și contrastului (a nu se folosi la maximum), fie datorită unei iluminări necorespunzătoare a camerei de vizionat. În întuneric total, există o tendință — în scopul unei rapide acomodări a vederii — de a se contracta globii oculari. Așa apare oboseala. Iată de ce camera în care se urmărește la televizor nu trebuie să fie complet întunecoasă, ci slab iluminată dinspre lateral iar din spatele telespectatorului de o lumină roșie-portocalie, dată de un bec de 15—20 lumini cu abajur.

Pentru o mai bună urmărire a programului este bine ca telespectatorul să se acomodeze vizual 15—20 minute înainte începerii spectacolului la o iluminare mai redusă și să nu treacă brusc și frecvent de la lumina slabă la cea puternică. De asemenea, se recomandă ca distanța de ecranul televizorului să nu fie mai mică de 2 1/2 metri.

Totodată trebuie reținut că o poziție incomodă determină nu numai oboseala amîntită dar și dureri de cap și de ceafă. Este bine ca din oră în oră, să mai facem și puțină mișcare pentru a pune singele în circulație. Copiii pînă la vîrstă de 7—8 ani nu au voie decît respectînd aceleași condiții ca și cei mari.

Dr. GH. M. GHEORGHE

Strada Gorki, una din principalele artere moscovite

ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ

Pămînteni pe Lună

Prin urmare — dacă totul se va desfășura potrivit planului, și să sperăm că așa va fi — peste 3—4 zile vom asista la cea mai formidabilă dintre realizările geniului uman: DEBARCAREA OMULUI PE LUNĂ.

Călătorii pînă la astrul nopții s-au mai făcut. Echipajele navelor Apollo-8 și Apollo-10 au ajuns pînă în preajma Lunii; au înconjurat-o; au văzut ce era de văzut și ne-au trimis și nouă, pămîntenilor, unele imagini pe care le-am văzut pe micul ecran. Apoi au revenit. Ceea ce s-a făcut e desigur mult, chiar foarte mult, dar nu e totul. Scopul principal al programului Apollo care, după unele evaluări, costă în jurul a 24 miliarde de dolari, este de a debarca oameni pe Lună. Această misiune epocală revine, de astădată, echipajului lui Apollo-11, compus din americanii Neil Armstrong, Edwin Aldrin și Michael Collins.

Drumul spre această performanță remarcabilă a fost deschis la 4 octombrie 1957, cînd din Uniunea Sovietică a fost lansat pe orbită primul satelit artificial al Pămîntului. Tot un om sovietic, Iuri Gagarin, a fost primul dintre filii Terrei care la 12 aprilie 1961 a făcut primul zbor pe o navă spațială în jurul pămîntului.

Va reuși oare experimentul Apollo-11? Specialiștii în materie răspund pozitiv. Ei arată că procentajul de securitate a reușitei călătoriei este de 99,996 la sută. Deci aproape de absolut. În cele peste 1900 de experiențe făcute pe Pămînt, motoarele încercate au dat bune rezultate. Și totuși există încă unele riscuri. Dar ce mare cucerire a fost cîștigată oare de-a lungul istoriei omenirii, fără de risc? Indiferent, însă, de ceea ce se va întîmpla cu echipajul lui Apollo-11, un lucru este cert: astăzi, omul dispune de mijloace tehnice în stare să-l ducă pe alte corpuri cerești și să-l readucă pe Pămînt. Ce perspectivă minunată! Omul înfipt cu picioarele în țările cerului, călcînd pe corpuri cerești socotite de mulți și încă pînă nu de mult, ca niște locuri sfinte. Și cînd acest miracol se va produce, se vor năruți, fără îndoială, multe mituri și credințe deșarte.

Omul pe Lună! Vom vedea de aici, de pe planeta noastră, pe ecranele televizoarelor, principalele faze ale debarcării. Vom încerca împreună cu cosmonauții care întreprind această temerară expediție, emoțiile primei debarcări. Pînă atunci omenirea întregă își îndreaptă gîndurile către cosmonauții pe umerii cărora apasă greaua, dar nobila misiune a debarcării primului om pe Lună, și le urează din toată inima: SUCCES DEPLIN!

Situația din Vietnam

Și, în timp ce omul se pregătește să debarce pe Lună, în Vietnamul de Sud războiul continuă. Uneori luptele au un caracter mai inversunat, alteori, survine acalmia. Și într-un caz și în altul, forțele patriotice dețin însă inițiativa. Guvernul revoluționar provizoriu al Republicii Vietnamul de Sud își întărește pozițiile. Astfel, într-o știre recentă se arată că și în provincia An Ciang a fost ales și instaurat un Comitet popular revoluționar. Congresul care a ales acest comitet a adoptat o rezoluție în care își exprimă deplina încredere în Guvernul revoluționar provizoriu, precum și hotărîrea de a lupta pentru înlăturarea programului acestuia.

În același timp, o altă știre relatează că 2800 de militari americani din Vietnamul de Sud au început pregătirile în vederea reîntoarcerii în patrie, în conformitate cu declarația președintelui Nixon de a se retrage în această vară 25000 de soldați americani din Vietnamul de Sud.

Adăugînd la aceste știri și faptul că la Paris continuă discuțiile evadipartite, se poate trage concluzia că lucrurile evoluează în mod favorabil, spre găsirea unor soluții politice coresponsabile, pentru a se pune capăt războiului din Vietnamul de Sud.

În Nigeria

Războiul continuă. Se remarcă însă ca pozitiv faptul că în aceste zile guvernul federal de la Lagos — după discuții ce au avut loc între Iukub Gowon, șeful guvernului militar și Marcel Naville, președintele Crucii Roșii Internaționale — a permis reluarea zborurilor avioanelor Crucii Roșii Internaționale destinate să ducă hrană și medicamente populației nigeriene și blafreze aflate în teritoriile controlate de guvernul biograf. E fără îndoială o măsură umanitară, ce va avea drept urmare salvarea a mii și mii de vieți omenești.

Țările neangajate

La Belgrad a avut loc recent întîlnirea consultativă a reprezentanților guvernelor țărilor neangajate. Comunicatul dat publicității la încheierea lucrărilor arată, între altele că, participanții au luat notă de efortul depus de marile puteri pentru a preîntîmpina un conflict armat între ele și pentru a rezolva pe calea discuțiilor litigiile existente între ele. Participanții la întîlnire și-au afirmat, de asemenea, sprijinul pentru lupta eroică a poporului vietnamez, cerînd retragerea grabnică a tuturor forțelor străine din Vietnamul de Sud. Întîlnirea a reafirmat dreptul inalienabil al popoarelor care se mai află încă sub dominația colonială la independență și s-a pronunțat pentru luarea unor măsuri concrete care să asigure aplicarea Declarației O.N.U. cu privire la independența acestor popoare.

S. LAZĂR

Caval bulgar

În plin centrul capitalei Bulgăriei, pe bulevardul Aksacov colț cu Lenski, prin ferestrele larg deschise spre stradă ale unei case vechi, se puteau auzi cîtece viguros în tonate de voci bărbătești, iar numeroșii trecători sofiști, atrași de armonia melodioasă, puteau fi văzuți oprindu-se pentru cîteva minute, lăsîndu-se în voia valurilor revărsate generos în stradă. Un fapt, în aparență banal, dacă n-aș adăuga precizarea că el se reia în după-amiaza fiecărei zi de luni și de joi din fiecare săptămînă a anului și, că aceasta se întîmplă de 45 de ani. Muncitori, funcționari, medici, ingineri îndemnați de omeniasca dorință de a cînta în cor cele mai frumoase cîtece, s-au adunat din toate părțile orașului Sofia pentru a înființa în anul 1924 colectivul, astăzi faimos, sub numele de Corul popular Caval. O formație corală de amatori, care nu avea altă satisfacție decît răsplata morală de

a fi declansat în auditorii de prețutindeni, emiții estetice. Prin interpretarea cit mai artistică a cîntecelor lor; dirijorul de astăzi, Atanas Marasitov, conduce de 26 de ani corul Caval, menținînd proaspăt un repertoriu de 50 cîntecuri.

Pe dulapuri, în vitrinele insirite în jurul sălii tronenești trafeale artistice doborîndite la diferite concursuri și festivaluri în Bulgaria, Analia, Ungaria. În Tora Galilor, la Llanollen. În 1965, corul popular Caval a fost distins cu premiul I și medalia de aur.

Am zăbovit la renașterea corului, la care a fost invitat și com-

pozitorul Petko Stainov (pentru a aprecia gradul de interpretare artistică a lucrării sale, Călăreții), am ascultat apoi cîtecele: „Disde-dimineată”, de Anghel Bucureșliev, „Iana”, de Dimiter Petkov, „Nemuritorii” de Gheorghii Dimitrov, și altele, redete cu impecabilă interpenetrare a vocilor, cu o finețe de rădă sensibilitate în realizarea nuanțelor, ceea ce ar părea mai greu de obținut din partea unor bărbați zdraveni, cu chipurile dăltuite de trecerea anilor și înnegrite de soarele bulgar. După audierea cîntecelor, mi s-a părut justificată reputația artistică a corului popular Caval. Surpriza cea mare am încercat-o însă aflînd că în acest cor sînt și cîntăreți profesioniști care și-au început activitatea artistică în această formație și care au considerat de datoria lor că trebuie să continue a-și da contribuția, în calitate de coriști, la dezvoltarea colectivului de amatori. Interlocutorul meu, Gheorghii Mahalniški, cîntăreț la Opera de Stat din Sofia, alături de care participă cu regularitate la repetiții încă alți șase cîntăreți, îmi explica simplu motivele satisfacției sale de a continua să activeze — de douăzeci de ani — în colectivul de amatori din care s-a lansat ca profesionist. Zeci de ani, o activitate suplimentară, pentru un artist profesionist, fără nici o pretenție de răsplată materială, constituie în sine un titlu de noblete, un demn exemplu pentru artiștii amatori ai corului popular Caval, un exemp'iu de intimă legătură între arta profesionistă și arta de amatori.

MIRCEA PETRE SUCIU

BERNA

Privită de pe orice colină, Berna prezintă aceeași imagine. La periferie, clădiri impozante printre care se strecoară ici colo coșurile unor fabrici, iar în mijloc, orașul vechi, prins în zig-zag-urile fluviului Aar, pîrînd o grămadă de pietre frumos orînduite, pe spatelul unui șarpe uriaș. Spre sud, masivul Jungfrau veșnic alb pare, în razele soarelui, o coroană cu zeci de nestemate suspendată peste fruntea cenușie a orașului. Observat mai atent, conturul riului creează impresia că strînge orașul ca într-o chingă, iar salbele de conifere de pe crestele din apropiere, îi dau un aspect de cetate medievală. Poate că această priveliște l-a determinat pe Berchtold von Zähringen, aflat prin aceste locuri în anul 1191 la o vînătoare de urși, să construiască aici un centru militar și administrativ, pentru a se apăra de lăcomia burgunzilor ce voiau să-și întindă hotarele pînă în inima Alpilor.

În 1848, cînd Europa era cuprinsă de valurile revoluțiilor, Berna a fost aleasă, de reprezentanții cantonelor helveticе, capitală a țării. S-au mutat aici parlamentul, guvernul, principalele instituții. Cu toate acestea, orașul vechi și-a menținut farmecul durat în timp și piatră. Străzi înguste cu case ascunse sub cupolele arborilor.

Ediliile orașului, din toate timpurile, s-au preocupat de conservarea valorilor create de om. Aproape de fiecare stradă au fost am-

Orașele lumii

menajate case memo- riale, care păstrează în ele amintirile unor momente din istoria culturii, literaturii sau alte aspecte cu o semnificație deosebită din viața acestor urbe. Muzeul de istorie etalează celebre mozaicuri romane, viu colorate, colecții de arme din diferite timpuri. Muzeul Alpilor — dominat de mostre de roci multicolore ale căror granulații par desene inspirate de o lume fantastică — cuprinde diverși reprezen-

trafio sporesc valoarea muzeului, în care mai multe generații de pictori elvețieni au așternut pe pinze oameni, obiceiuri și frumuseți de prin partea locului.

La Berna, însă, există un loc în care arhitectura, sculptura și pictura fac un tot unitar, incit nici nu se observă unde se termină una și începe cealaltă. Este clădirea parlamentului, cu fațada și terasele lucrate în ștuc și marmură, cu două aripi dantelate în stilul florentin caracteristic epocii Renașterii și colosală sculptură, demnă de un Michelangelo, intitulată „Leagănul confederației” operă a lui Charles Girou.

Undeva, pierdută între bolțile de arcade fără ornamente sau fintni arteziene în jur, se află Biblioteca Națională cu cele 600 000 volume din care circa 50 000 aparțin secolelor trecute. Prin sălile dominate de foșnetul filelor de carte, oamenii de diferite profesii răsfoiesc paginile unui manuscris al lui Rousseau, sau a primei cărți tipărite de Gutenberg. Aceasi liniste o întîlnim la Biblioteca Universității, unde cei 2500 de studenți, care frecventează cursurile diferitelor facultăți, descoperă tainele ideilor lor printre filele celor peste 300 000 de volume.

VICTOR HOȘTUC

UN CUVÎNT HOTĂRÎTOR

de DRAGOȘ VICOL

Să știți că nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, nu-s eu omul care să umble cu vorbe proaste. Mie îmi place să stau în banca mea, cuminte, să ascult și să vorbesc numai când sint întrebat.

— Ce zici, Spiridoane, e bine să așezăm stina în vale, între drumuri?

— Mda! Tovarășe președinte... sau:

— Ce părere ai, Spiridoane, să-l trimitem pe Iancu în delegație la Iași după...

— Nu cred că-i tocmai bine, tovarășe președinte...

— De ce?

— De ce! De ce! Asta mă întreb și eu: de ce nu mă întreabă nimeni și pe mine asemenea lucruri? Că poate am și eu o vorbă de spus! Și poate că am o vorbă hotărâtoare!

Iaca și cu Iancu. Să se ducă la Iași după... după... ce știu eu după ce?

Nici nu mă întreabă de fapt, dar ar fi trebuit să fiu întrebat și eu. Intii pentru că Iancu... e Iancu... chiar așa...

Iancu asta e puțin cam... nu că vreau să-l vorbesc de rău, nu, mie nu-mi place să umblu cu vorbe!

Iancu e un om cam... ce să-i faci, se întimplă! El, cum ai să-l trimiți pe el la Iași după... când nici nu știe bietul cum se umblă cu așa ceva.

Aici trebuie un om cu experiență. Trebuie să știi să vorbești, să te descurci, să iei de-aici, să pui colo, să deschizi bine ochii ce iei și cum iei că nu se știe niciodată...

Poate că nimeni n-are vreun gând rău, dar se poate să fie ceva stricat, ceva

nelalocul lui. Și-atunci?... Pe urmă trebuie să înveți cum... cum funcționează... Dacă nu înveți, sau nu știi să înveți, degeaba te-ai mai dus!

După ce vi le-am spus acestea toate, închipuiți-vi-l pe Iancu plecând la Iași după... după dracu' știe ce, nu mă interesează asta, dar mă interesează să nu iasă cooperativa cu obrazul feștelit și păgubit.

Să zică cei de-acolo: „Uite la el, nici nu știe cum se umblă cu... asta. cu... ce știu după ce îl trimite președintele. Și pe deasupra să mai ia asta — să-l mai ia și defect! Imi pare rău, dar eu sint împotriva! De ce să aruncăm banii pe fereastră cu Iancu!

— Ce-ați zice? Dacă aș vrea să merg eu?... Știu eu, poate că aș merge, desigur că aș merge. Eu sint om umblat, mă pricep la lucruri din astea, știu cum să umblu cu ele, sint atent... Și mai ales dacă-mi dă și deplasare 7 zile cum ziceau că-i dă lui Iancu, mă duc... Cum? Despre ce e vorba? Despre un taur?... Să mă-ntorc eu pe el pe jos? Ce face?... E năbădăios? Păi să fie! V-am spus eu: Iancu e omul cel mai potrivit să-l aducă cu funie... Hai-hai, hai-hai, în trei zile, cit i se dă deplasare la Tirgu Frumos, nu la Iași, se poate face treaba... Numai că ar fi bine să mă trimiteți pe mine mai întâi să-l văd. Și vă spun eu dacă am nimerit-o cu el... Cu Iancu bietul... Nu, nu, eu nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, nu-s eu omul care să umble cu vorbe proaste!...

Hirtia se prezintă sub aspectul unei nevertebrate cu trupul extrem de plat, mai mult sau mai puțin aspru, de formă dreptunghiulară și de talie variabilă, mergând de la câțiva centimetri la hirtia de afaceri și hirtia administrativă până la o sută de metri la hirtia igienică, papyrus higienicus.

Culoarea hirtiiilor e variabilă la infinit, de la brun-murdar al hirtiei „moartea muștelor” până latrandafiriul hirtiei pentru scrisori de dragoste și la albastrul azuriu al hirtiei fiscale.

Viața hirtiiilor și cea a legitimațiilor se împarte în două perioade. În timpul perioadei larvare, animalul trăiește în tovarășia rubeđeniiilor sale, îngrămădite în niște receptacole paralelipipedice, numite dosare sau rămân nemișcate ca și cum existența lor ar rămâne suspendată.

A doua perioadă, cea a vieții normale, începe în clipa când larva prizonieră părăsește ascunzătoarea obscură, e cu alte cuvinte „eliberată”.

Hirtia sau legitimația, trezindu-se din lunga ei somnolență va începe atunci să-și exercite diversele ei funcțiuni.

Dar, fenomen extrem de curios, unic în biologie, aceste funcțiuni se exercită prin persoană intermediară. Lipsite de orice organ locomotor —

UMOR

STRĂIN

VIAȚA HIRTIIILOR

GEORGES —

ARMAND

MASSON —

În maniera lui

JEAN ROSTAND

chiar când e vorba de legitimații de tramvai sau autobuz, de cale ferată sau foi de drum — Hirtia și Legitimația vor trăi în strînsă simbioză cu titularul lor, care le va transporta pretutindeni cu el. Unii și-au închipuit că pot compara această formă de parazitism cu cea care face din păduche sau panglică însoțitorul intim al ființei omenești. În realitate, însă, omul joacă aici rolul de pa-

razit. Hirtiiile sau legitimațiile pot, într-adevăr, să continue a trăi fără omul cu care i-a asociat destinul, în timp ce invers nu se poate. În această privință am realizat deseori o experiență destul de elegantă. Iau o ființă omească și, cu o lovitură îndeminatecă de bisturiu în dreptul locului unde își ține hirtiiile sale, i le extirp. Ființa respectivă este cuprinsă imediat de tulburări extrem de ciudate. Se agită, aleargă la primărie, la comisariat, la ghișeul de obiecte găsite, deschizînd mereu gura ca un asfixiat. Se învîrte ca o găină căreia i s-a făcut o operație de extragere a creierului și nu întîrzie mult pînă într-o într-un soi de comă, urmată curînd de un sfîrșit fatal, dacă n-are norocul de a fi salvat de eliberarea unor noi Hirtii, numite duplicate.

Ne scapă motivul pentru care omul tinde astăzi din ce în ce mai mult să devină omul de paie al Hirtiiilor sale, să nu mai viețuiască decît pentru ele. După susținerile mai multor autori, Hirtiiile ar forma ceea ce se numește o „specie născîndă...”, „o specie care se caută”. O anumită vreme însă, ea nu poate trăi decît datorită sprijinului pe care i-l dă omul, însă într-o bună zi, care nu e poate prea depărtată, ea va fi în stare să trăiască cu forțe proprii, iar atunci omul nu va mai avea rațiune să existe.

ORAR DE... DRUMETIE

Șade servieta goală
În a verii ambianță;
A ajuns întreaga școală
La capitolul „Vacanță”.

Dar elevii, veseli foarte,
Și acum, în timoul verii,
Studiază mai departe
Îndrăgitele materii.

Cu profesorii-mpreună
Începîndu-și drumetia,
În a munților cunună
Ei revăd Geografia.

Toți admiră de departe
O cetate sau redută,
Ca o pagină de carte
Din Istoria trecută.

Cite unul se prăvale
Pe potecă, dar el știe
Că i-au apărut în cale
Colțuri de Geologie.

Cînd aleargă voinicește
Pe întinsele răzoare,
se-nfilnesc apoi, firește,
Cu Botanica în floare.

Păsărele felurite
Zboară-n crînguri de verdeață
Și cu toții, pasămite,
Au Zoologia-n față.

Noaptea-ncepe să se lase,
Iar elevii-n drumetie
Văd pe-a cerului mătase
Cartea de Astronomie.

Greierii fac să răsune
Peste iarba — verde tentă —
Nevăzutele lor strune.
Deci și Muzica-i prezentă.

Cărți poștale o grămadă
Ei trimiț cu dărnicie,
Ca părinții lor să vadă
Că fac și Caligrafie.

Numără la-napoiere
Gările, după uzanță,
Pot să scape din vedere
Matehnica-n vacanță?

V. D. POPA

SOLUȚIILE ARITMOGRIFULUI DIN NUMĂRUL TRECUT

A—B = București
Orizontal: Sibiu, Azuga, Bacău,
Cîmpulung, Giurgiu, Pitești, Focșani,
Bușteni, Anina.

COAFURI DE SEZON

...de primăvară

...de vară

...de toamnă

...de iarnă

Desene de Nic. Nicolaescu

EPIGRAME

Unui conferențiar
Vorbînd despre somn și vise,
Dumneata, cum văd, socoți
Că ne demonstrezi subiectul
Dacă... adormim cu toții.

Elevilor absolvenți ai clasei I
Bravo i Mi-a plăcut și mie
Comportarea lor frumoasă,
Deși n-au, precum se știe,
Decît... șase ani de-acasă!

Unora care stau cu pălăria pe cap
la restaurant
Hai, ospătar, fă tu senzație
Și-așa servește-i, dacă poți,
încît măcar de admirație
Să... scoată pălăria toți.

D. ȘORA

„BOMBOANE AGRICOLE”

Tinerii din comuna Crăciunel-Radomirești, județul Olt, și-au agățat ghetele de fotbal în cui, au dezumflat mingea și așteaptă. Ce așteaptă? Nu începerea campionatului, ci începerea lucrărilor pentru amenajarea unei noi baze sportive.

Promisiunea le-a fost făcută în primăvară, cînd cooperativa agricolă a intrat cu plugul în fostul teren sportiv. Această acțiune s-a întreprins în interesul mișcării sportive, căci pe teren s-au semănat bostani. Și, după cum se știe, „bomboanele agricole” sint foarte solicitate de spectatorii care asistă la un meci de fotbal.

Îi sfătuim pe „animatorii” vieții sportive locale, ca anul viitor să semene porumb. În felul acesta vor avea la dispoziție materia primă. Că au și pus-o de mămăligă.